

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 1985. április 21.
(vasárnap este)

Cseri Kálmán

A GABONAMAG SORSA

Alapige: Jn 12,23-26

Jézus így válaszolt nekik: „Eljött az óra, hogy megdicsőítsék az Emberfia. Bizony, bizony, mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földre, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz. Aki szereti az életét, elveszti, aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt. Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.”

Imádkozzunk!

Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy valóban így járulhatunk hozzád, ahogy énekeltük, mint kegyelmes és hatalmas Szabadítónkhoz. Köszönjük, hogy te nem jó-tanácsokat adsz nekünk, köszönjük, hogy nem szidalmakat kapunk tőled. Köszönjük, hogy nem úgy beszélsz, mint ahogy mi szoktunk egymással: ha nem ezt tettük volna, akkor most nem itt lennénk, ahol...

Áldunk, hogy nem tilalmak és parancsok özönét zúdítod ránk, hanem szabadítóul jöttél. Dicsőítünk, hogy elvégezted a nagy szabadítást a kereszten, és köszönjük, hogy mindenki minden megkötöttségből szabad lehet, aki engedi, hogy te szabaddá tedd.

Úgy szégyelljük magunkat, hogy még mindig vergődünk sokféle kötelék között, láthatatlan bilincsek csörögnek rajtunk, kényszer-gondolataink vannak, félelmek, szorongások, hitetlenség, aggodalmaskodás bénít. Kényszerű módon önmagunkat szeretjük a legjobban. Azt gondoljuk, hogy a mi terhünk a legnehezebb. Légy irgalmas nekünk, és úgy szólíts meg, mint aki Szabadító vagy. Áldunk,

hogy szavad nyomán ma is bilincsek hullnak le, és kötelékekből válnak egészen szabadokká azok, akik hisznek és engednek neked.

Kérjük most azt is, amit az énekben kértünk: távoztasd el elménk homályosságát. Olyan keveset értünk e világ titkaiból, és olyan kevésbé ismerjük az igazságot, mert kevésbé ismerünk téged. Jelentsd ki magadat most nekünk, hogy megismerjük az igazságot, és megtörténjék életünkben az, amit ígértél: az igazság szabaddá tesz minket mindattól, ami belsőleg megkötöz, legfőképpen a bűneinktől.

Szabadításodra várunk, Urunk!

Ámen.

Igehirdetés

Próbáljuk ott folytatni, ahol múlt vasárnap abbahagytuk. Arról volt szó, hogy kik is Jézus tanítványai, és miért fontos az, hogy valaki igazán, úgy, ahogy azt Ő érti, tanítványa legyen. Láttuk, hogy Jézusnak viszonylag sok hallgatója van, de kevés tanítványa. Márpedig azokban az áldásokban részesülni, amiket Ő nekünk hozott, csak a vele való szoros közösségben, mint az Ő tanítványa, lehet. Mert csak ebben az egészen szoros közösségben, együtt szolgálásban szabadít meg mindattól, ami nyomaszt, ami tönkretesz. Csak ebben a szoros együttélésben formálódunk át, csak itt vagyunk védve az Ő oltalma alatt, és csak így tudja velünk közölni a maga ajándékait, hogy azután azokat továbbadjuk másoknak. Nem úgy, mint amiket mi termeltünk ki magunkból, hanem amiket mi is úgy kapunk. Ezekre van igazán szüksége a világnak, ami Jézustól való, amit Ő hozott nekünk, nem arra, amit mi kiokoskodunk vagy teljesíteni akarunk és tudunk.

Kevés tehát az, hogy valaki sok mindent tud Jézusról, kevés az, hogy egyetért vele, együtt érez vele. Együtt kell élni vele. Tanítványnak lenni. Ezt láttuk az elmúlt vasárnap. Vállalni Jézust mindenestől, és minden helyzetben. Azután így Ő is vállal minket majd az Atya előtt.

Nagy a tét, mert csak a tanítványokkal közli önmagát. De azokkal önmagát közli, azoknak önmagát adja. Nem ismereteket csupán, nem tanácsokat, nemcsak irányelveket, önmagát. Szabaddá tesz először mindattól, ami bénít, visszafog, lehúzó, altat, befed. Szabaddá az öröme, a szolgálatra, azután elküld, küldetést ad. Itt válik értelmessé az ember élete, ekkor kerül a helyére az újjászületett ember, ek-

kor járja azt az utat, ami az Ő útja, amelyiken elkíséri az, aki küldte őt. Ez annak a belső harmóniának, boldogságnak a titka, amit Jézus az övéinek ígér.

De mi történik a tanítvánnyal? Ez volt az utolsó kérdésünk, mi a tanítvány sorsa? Jézus ezt válaszolja erre, előre tájékoztatva azokat, akik komolyan akarják venni az Ő követését, ez vár rájuk. Két szóban summáztuk Jézus feleletét: a tanítvány tönkremegy, és mégis megdicsőíttetik. Belepusztul a tanítvány abba, ha igazán vállalja Krisztus követését, és ugyanakkor kiteljesedik az élete, Jézus Krisztus dicsőségében részesül.

Meglepett, hogy amikor ez a szó elhangzott: belepusztul, milyen sok meghökkent arcot láttam a gyülekezetben. Úgy látszik, ez sokak számára meglepő volt. Mi lesz a tanítvány sorsa? Az, hogy belepusztul. Így valóban magyarázatra szorul ez, mert félreérthető és ijesztő. Ezt próbáljuk most, ami a múltkor elmaradt, mégpedig ehhez a képhez ragaszkodva, amiben Jézus olyan csodálatos egyszerűséggel és tömörséggel szemlélteti, ezt a sorsot: a földre esett gabonamag sorsát. Ezt mondja: „Ha a földre esett gabonamag el nem rothad, egymaga marad. Ha elrothad, sok gyümölcsöt terem.” Tehát nem akármilyen elpusztulásról beszél Jézus, hanem erről a fajta elpusztulásról, hogy én magam ugyan elpusztulok, de sok gyümölcsöt termek. Nekem sok mindenről le kell — a tanítvány már így fogalmazza: le szabad mondanom, mert szabad vagyok mindattól, ami visszatartana a gyümölcsöző, termékeny élettől — tehát sok mindenről le szabad mondanom, de pontosan tudom, hogy ennek a következménye az lesz, hogy önmagamat megsokszorozva, gyümölcsöket hagyok magammögött.

Mit jelent ez? Gondolom, akkor értjük meg olyan egyszerűen, ahogy Jézus beszélt róla, ha megnézzük először, hogy mit jelentett Jézus életében, azután a benne hívők életében, akik komolyan veszik az Ő hívását, és valóban az Ő követői lesznek, nemcsak az Ő hallgatói.

1. Mit jelentett ez Jézus életében: „Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. Aki szereti a maga életét, elveszti azt, és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt”?

Ez azt jelenti, amit a Filippi levél jól ismert verseiben így olvassunk: „Az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézus-

ban, aki amikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak, hogy az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgáló formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lett. És amikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Annak-okaért az Isten is felmagasztalta Őt, és ajándékozott neki olyan nevet, amely minden név fölött való, hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (Fil 2,5-11). Ez az Ő útja, és nem lehet más az Ő tanítványainak az útja sem, ha valóban Őt követik. Csak arra vezethet, amerre az övé vezetett és vezet.

Így kezdődik ez az út, hogy Istennek formájában volt, és az Istennel egyenlő. És amikor Ő ilyen formában volt, látta a mi küszködésünket. Látta, hogy tehetetlenné váltunk minden jóra, hogy legfeljebb odáig tudunk eljutni, hogy rádöbbenünk ritka világos pillanatainkban, mennyi mindent elrontottunk, és megszületik az elhatározás: másként kellene csinálni. De a jó véghezvitelét már nem találjuk – ahogy Pál is bevallja. Nem tudjuk megvalósítani a magunk által elgondolt jót. Esszük egymást, emésztyük önmagunkat, tönkretesszük a környezetünket. Utána megbánjuk az egészséget, szeretnénk jóvátenni, de a legtöbbet már nem lehet. Ez lelkiismeret-furdalást okoz, megpróbáljuk csendesíteni valahogy a lelkiismeretünket. Ebbéli fáradozásunkban újabb ostobaságokat követünk el önmagunk ellen, mások ellen, a környezetünk ellen, és mint a lejtőre került golyó, egyre nagyobb sebességgel haladunk ebbe a rossz irányba, s hiába szeretnénk, nem tudunk megállni. Egyre messzebb sodródunk Istentől, egyre inkább ellenségeivé válunk egymásnak, önmagunknak. Ezt néha bánjuk, azután megmagyarázzuk, azután egyszer csak abbamarad az egész, és következik, amit Isten ígéje így mond: „Az ítéletnek valami szörnyű várása.” A történelem abból áll, a családok története is sokszor, hogy folyik a vér, azután ennek nyomán folyik a könny, megint folyik a vér, és nem tudjuk leállítani egyik folyamatot sem.

Ekkor jött Jézus. Az ige testté lett, Isten emberré lett, és önmagát, az Ő emberi testét dobta oda ennek a folyamatnak a megakadályozására a lejtőre. Engedte, hogy Őt ártatlanul keresztre feszítsék, hogy legyen egy fix pont, amibe megkapaszkodhat az, aki meg

akar menekülni. Aki így csúsztában, zuhantában hittel megragadja az Ő keresztjét, csak az állhat meg ezen a lejtőn, és annak a számára elkezdődik egy más minőségű élet. Annak a számára elkezdődik az élet. Ennek az ára azonban az volt, hogy otthagyta a maga isteni dicsőségét, vállalta a sok szenvedést, mindazt, ami az emberi sorsal együtt jár. Sőt, még ennél többet is; azt a sok hitetlenséget, értetlenséget, kegyetlenséget, ostobaságot, ami Őt körülvette akkor, és körülveszi ma is. Vállalta a sok fizikai szenvedést is, a halált, a kárhozatot. Átokká lett érettünk, hiszen meg van írva: „Átkozott minden, aki fán függ.”

Mint a földre esett gabonamag, elhalt, de az Ő halálából új élet fakadt. Letette az Ő életét azért, hogy részesedhessünk mindnyájan az Ő életében, akik hiszünk benne. Így termelt sok gyümölcsöt. Így olvassuk az Ő megrendítő vallomását: „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el tőlem, hanem én teszem azt le magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsot kaptam az én Atyámtól.” (Jn 10,17-18). Letette az Ő életét, hogy szétoszthassa közöttünk, akik elveszítettük az életet, amikor Istentől elszakadtunk. És aki tőle elfogadja ezt az életet, annak értelmes élete kezdődik már itt, és elvehetetlen, elpusztíthatatlan örök életet kap, amit a halál sem zavar meg, mert nem úr fölötte többé. A földre esett gabonamag elhalt, sok gyümölcsöt terem, a benne hívók mind ennek a gyümölcssei. Ezt jelenti tehát Jézus életében ez az ige, és a mag törvényszerűsége.

2. Mit jelent ez a benne hívők életében? Itt azokhoz beszél Jézus, akik már megszabadultak a bűn fojtogatásából, az Isten nélküli, halálra ítélt életből, és nekik mondja, hogy mit jelent ez.

Nemcsak azt jelenti, hogy boldog örömmel átéli az ilyen ember a bűnei bocsánatát. Azt, hogy az érvényes, halálos ítéletet eltépték, félredobták. Valaki más elszenvedte helyette ezt az ítéletet, és ő szabad. Ez valami csodálatos élmény minden hitre jutott, újjászületett ember életében. Amikor ezt igazán, egzisztenciálisan, a szíve mélyéig átéli: szabad vagyok, mert Jézus helyettem szenvedte el a halálos ítéletet. És Ő éppen ezért jött, ez nem véletlen, így volt megtervezve. Örülök, hogy erről tudomást szerezhettem, ezt hiszem, s most már élni akarom ezt az új életet. És ezzel együtt jár az a békesség, amelyről Jézus ezt mondja: „az én békességemet adom

néktek.” Az az öröm, amiről ezt mondja: „Az én örömet adom, hogy a ti örömötök teljes legyen.” Új célok vonzzák az embert, új motiváció van a cselekedetei mögött, új tartalom tölti meg az életét, új közösséget talál – minden új.

De nemcsak ez következik ebből, hanem az is, hogy az a régi élet, ami bennünk volt, egyre inkább el kell, hogy sorvadjon, mert az új terebélyesedik. Jézus szétosztotta a hívők között a maga életét, abból minden hívő ember kapott, és ez az élet növekszik. Minden életnek ez a tulajdonsága, és visszaszorítja, kiszorítja a régit, ami a halál jegyében állt. Vagyis: a régi természetünket, a régi tulajdonságainkat. Az, ami addig jellemző volt ránk, egyre kevésbé jellemző, majd egészen eltűnik. Egyre nagyobb lesz Jézus, és egyre kisebb leszek én. Vagyis halálra ítélte Jézus azt a régit, és Ő él bennem. Ezt a hívő ember is így akarja. De ez törvény is.

Itt kezdődnek a nehézségek, és itt kell megtanulnunk, hogy mit jelent ez: a földre esett gabonamag elhal, azután sok gyümölcsöt terem. *Ami nem hal el, az soha nem terem gyümölcsöt.* Amihez ragaszkodunk, amit nem adunk a halálba, amit rejtegetni akarunk, amit a régiből szeretnénk átmenteni az újba, az visszatart, bénít, beszennyez, meggyötör, és nem lesz belőle gyümölcs. Minden meddő, terméketlen percünknek, gondolatunknak, akciónknak az oka az, hogy a régiből valamit át akarunk menteni az újba. Ezért mondja Jézus: aki meg nem gyűlöli a maga életét – amivel született, a maga hiábavaló életét –, az nem kaphatja meg az újat. A régit egyre jobban a halálba adni, megszabadulni tőle, hogy az újból egyre többet kapjak. Ahogy a régi elrohad, elhal, úgy szaporodnak a gyümölcsök.

A hívő ember életének két területén szeretném ezt szemléltetni ma este. Minden területen érvényesül, és kell, hogy érvényesüljön, de talán ezen a kettőn éljük át leginkább.

a) Mindaz, amit bűnnek ismerünk fel, az a halálba való, azzal szakítanunk kell. Ami tehát Istennel ellentétes, a bűn, az a hívő embernek is ellenségévé lesz, és úgy is bánik vele. Vagyis leleplezni, nem dédelgetni, takargatni, hanem nevén nevezni, szakítani vele, utálja, abbahagyja, elítéli, és szabadulni akar tőle. Nemcsak úgy, hogy bánkódik; szánom-bánom, szégyellem, majd megpróbálom abbahagyni, hanem úgy, mint ahogy a tékozló fiú példázatából kitűnik. Ő nem ezt mondta: szánom-bánom, megtévedtem, hanem

ezt: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. Nem vagyok méltó, hogy fiadnak hívattassam. De itthon szeretnék maradni. Ha cselédként, hát cselédként, de tenálad. Ez tiszta beszéd: vétkeztem. Én vétkeztem, semmit nem érdelek ezek után, csak büntetést, de a személyedhez ragaszkodom, ha egy mód van rá. Ha kidobsz, tudomásul veszem. Megérdemlem. És otthagya a disznóit.

Ezt jelenti az, amikor valaki így dönt: halálba a régivel, és éljen bennem az új élet, Krisztus élete. Szakítani mindazzal, amit Isten bűnné tesz, visszamenni őhozzá, kimondani ezt: vétkeztem, és nekem semmi jó nem jár, de itthon szeretnék maradni. És utána elfogadni azt a tiszta ruhát, amit az Atya ad. A tékozló fiú nem mondta ezt: Ó, Atyám, én nem érdelem meg ezt a tiszta ruhát, nem jár ez nekem, add valaki másnak. Senki sem állította, hogy megérdemli. A kegyelmet senki sem érdemli meg. A kegyelem lényege az, hogy nem jár, nem érdelem, de nélküle elpusztulok. És az Atya adja, mert szeret, és bővülködik a kegyelemben.

Ez az egyik terület: a bűn komolyan vétele, és az ellene való harc. Erre mondta valaki egy konkrét esetben, hogy ebbe bele kell pusztulni. Valóban bele kell! Emiatt pusztul leginkább a régi természetünk. Valaki a hívő életének az elején nagy öröm és boldogság után, érezni kezdte, hogy valami baj van. Sok minden nem megy, békétlenség van, mi ennek az oka? Elég hamar kiderült, hogy valami olyan tisztátalan, megoldatlan bűn, amit ő nem akar megoldani, mert kényelmetlen, mert már megszokta, mert nagyon kellemetlen lenne számára. Ugyanakkor az is világossá lett, hogy így nem lehet tovább fejlődni. Most mit csináljon?

A lelkipogatója világosan elmondta, hogy ez az ige szerint bűn, tehát először is önmagadnak kell bűnnek vallani. Amíg te nem vagy róla meggyőződve, nem tudsz továbblépni. Azután Istennek kell megvallani, és ez olyan bűn, amit el kell mondani annak is, aki ellen elkövetted. Erre mondta: abba bele kell pusztulni. És halogatta, Isten azonban szorongatta, és a végén eljutott oda, hogy nem mentegőzött, hanem bevallotta magának először, hogy ez valóban bűn, azután Istennek megvallotta, és ekkor győződött meg arról, hogy csakugyan el kell mennie ahhoz, aki ellen ezt elkövette. Nos, ebbe kellett belepusztulnia.

Nagyon nehéz út volt ez akkor a számára, de a 32. zsoltárt lehetett volna a fényképe alá írni, ahol Dávid ezt mondja: „Amíg elhall-

gattam a bűneimet, megavultak csontjaim a napestig való jajgatás alatt. De amikor bevallottam, te levitted rólam bűneim terhét.” Utána jön egy ujjongó, hálaadó rész ott a zsoltárban. Ez az ember repülve jött vissza. Valóban bele kell pusztulnunk, mert a régi természet ott recseg, ropog, haldoklik, ahol a bűn világosságra jön, ahol igazat adunk Istennek, és nem mentegetjük magunkat vele szemben is. Ahol készek vagyunk szakítani mindazzal, amit Ő elítél. Amíg valaki ragaszkodik a bűnéhez, az biztos, hogy Jézustól szakítja el. Aki igazában ragaszkodik Jézushoz, annak bizonyos, hogy szakítania kell a bűneivel. Kihez akarunk ragaszkodni?

b) A régi természetünk elhalásának a másik jellemző területe az, hogy át kell adni a vezetést életünk új Urának, Jézusnak minden tekintetben. Mégpedig nemcsak elvileg. Abban szívesen benne vagyunk, és idézzük az igéket, hogy ez így van. De amikor a gyakorlatban derül ki, hogy mit jelent, ha Jézus az Úr, akkor már sokan tiltakoznak, mert megszoktuk azt a régi életünket, hogy mi vagyunk a magunk urai. Mi állítjuk össze a napirendünket, mi osztjuk be az időnket, a szabad időnket, mások idejét is. Mi kovácsolunk terveket. Esetleg kérjük ahhoz Isten segítségét, hogy sikerüljön megvalósítani, de mindez tőlünk indul ki, Istentől gyakorlatilag függetlenül, úgy, ahogy ezt mindenki csinálja. Ez egészen természetes. Azt gondoljuk, hogy mi vagyunk a magunk ura. És amikor kiderül, hogy ennek vége, mostantól fogva Ő mondja meg, hogy mit csináljak, kivel barátkozom, mire fordítom az időmet, pénzemet stb., akkor ebbe megint csak bele kell pusztulni.

Egyszer egy igehirdetés után valaki élesen felcsattant, és ezt mondta: én nem szeretem, ha nekem megmondják, hogy mit csináljak. — Ezt előre kell eldönteni, mert Jézus megmondja. Tanítvány viszont csak az lehet, aki várja is, hogy mondja meg, hogy mit csináljak, és aki csinálja is. Az ilyen ember élete változik meg minőségében, aki igényli ezt. Amikor Pál világosságba került, az első mondat, amit kimondott a damaszkuszi úton, ez volt: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Igényli. Mondja csak meg Jézus, hogy mit tegyek.

Itt azonban nagy tiltakozás van bennünk. Mégpedig ott van nagy tiltakozás, hogy mindent, vagy csak sok mindent adunk át az Ő uralma alá. Ez nagy különbség. A legtöbb hívó ember sok mindent átad, és élete sok erőtlenségének, feszültségének, békétlenségének,

félelmének, ingerlékenységének az az oka, hogy vannak dolgok, amiket nem adott át. Majdnem azt kell mondani, hogy hiába ad át sok mindent, nem lesz igazán használható Jézus kezében, ha nem adott át mindent őszintén.

Az a tapasztalatom — én is átmentem rajta, és keserves volt, és látom azóta, fölismerem ezeket a jeleket hívő testvérek életében —, hogy minden hívő ember életében eljön egy pillanat, Isten elhoz egy olyan helyzetet, amikor erre a kérdésre egyértelműen válaszolnia kell: hajlandó-e mindent odaadni Szabadítójának, Megváltójának az uralma alá, vagy csak sok mindent. Ilyenkor a legdédélgetettebb terveinkről, vágyainkról, nemes céljainkról kitűnik, hogy ha ragaszkodunk hozzájuk, nem használ minket Isten. Önmagát csak azzal közli, aki előbb önmagát egészen az Ő uralma alá rendelte. De azzal közli! És az ilyen ember többet tud adni másoknak, mint ami benne van. Az ilyen ember bölcsőbbeket tud mondani, mint amire az értelmétől telik és tapasztalatai segítenek. Az ilyen ember Krisztust tudja továbbadni másoknak. Krisztus-hordozó lesz úgy, ahogy arról az igében szó van. De ehhez egészen alá kell rendelnie magát Jézus uralmának.

Nehéz feladat ez, krízis ez minden hívő ember életében. Itt derül ki igazán, hogy ami nem kerül be a földbe, az nem hal el, abból nem lesz gyümölcs, viszont teherré válik. Visszahúz, nyugtalanít, békétlenné tesz, válságokat okoz a hívő életben, nem jó vele együtt élni. Ez az élet nehezebb, mint a teljesen hitetlen ember élete. Itt egy csomó felesleges harc van. Nagyon sok energiánk felemésződik, és nem a küldetésünk teljesítésére. Ezért hiányzik az öröm, a békesség, mert nem az a szoros mester-tanítványi közösség jellemzi, hanem úgy tisztos távolban Jézustól. Nos, ebből hívogat ki Urunk, és így mondja meg nekünk világosan tájékoztatva, hogy mi vár ránk: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha elhal, sok gyümölcsöt terem.

Miért olyan nehéz ez? Azért, mert mindnyájan úgy indulunk el az életre, hogy vannak bizonyos terveink. Ismerünk bizonyos képességeket magunkban, számba veszünk bizonyos lehetőségeket, kitűzünk célokat, és szeretnénk ezekkel a képességekkel azokat a célokat, lehetőségeket minél rövidebb idő alatt elérni. S akkor jön Jézus, és azt mondja: Hagyd ezt, nekem más céljaim vannak veled. Nekem más a tervem. Adok neked újfajta képességeket. Ilyenkor

elkezdünk tiltakozni, és ezt mondjuk: Uram, hát nincs nekem jogom hozzá? Mire Jézus ezt mondja: De van. Csináld csak tovább a magadét nyugodtan. Mert aki jogot emleget, az nem a szereteten belül gondolkozik. Van joga hozzá. Vagyis: Már ezt sem engedi meg Isten? Dehogynem, megengedi. Ha te ahhoz ragaszkodsz, megengedi, csináld nyugodtan. De nélküle, egyedül. A tanítványságodat játszhatod el, mert vagy engedsz neki *mindenben*, vagy Ő megengedi neked, hogy a te terveid valósuljanak meg, de akkor nem tud használni.

Azután nézzük a többiekét, és ezt mondjuk: másnak már van, neki lehet, mi rossz van ebben, amit én akarok? És itt valóban már nem bűnökről van szó. Ránézésre az ember azt mondja, hogy semmi rossz nincs benne. A rossz benne csak az, hogy ez az én tervem, és ezt én szeretném elérni. És nem kérdeztem: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Esetleg azt akard, hogy semmit se cselekedjem. Ezt, amit én elterveztem, végképp nem. Nagyon nehéz lenyelni, de lenyelem. Vagy pedig ezt mondom: mi rossz van ebben? És erre is ez a válasz: semmi különös rossz. Csináld! Csak éppen nem megy át az áldás rajtad emiatt, mert Isten másra akar használni, mást bízott rád, másutt tenne áldássá.

Mit akarunk megtartani? A magunk életét vagy abból valamit, vagy azt az életet, és csak azt, amit Jézus adott nekünk? A legtöbben ezt kérdezik: Uram, nem lehetne mind a kettőt? Legalábbis a réginek a javát, és azt, amit te kínálsz. Nem lehet. El kell halni. Földbe vetni úgy, hogy én sem látom, látni sem akarom, azután majd lesz belőle gyümölcs ennek a folyamatnak a titokzatos törvényszerűsége folytán.

Gondoljunk csak Ábrahám példájára. Milyen hosszú idő óta engedelmeskedett Istennek. Otthagyta az otthonát, később a családjával is szakítania kellett. Elment az ismeretlen földre, nem fordult vissza, amikor kiderült, hogy az foglalt, és ott már vannak mások. Hitt az Úrnak, hitt a képtelen ígéreteknek is. Hitte azt is, hogy gyermeke születik, megszületett. És akkor kapja ezt a nehéz parancsot: Menj, és áldozd fel Izsáкодat. Ellensége lett Isten is? Ellentmond Isten önmagának? Ígéri az örököszt, azután ezt mondja: öld meg! Egyáltalán milyen dolog ez? Gyermekekgyilkosság! Tiszta képtelenség! Mivel azonban bizonyos volt abban, hogy Isten parancsolta, elindult a Móríjjá hegyére. Megrendítő az a szakasz, ahogy mint a ref-

rén ismétlődik: „Mennek vala ketten együtt.” Apa és fia. Mi-minden zajlott le ott Ábrahám atyai szívében és fejében. És egészen az oltárig eljutott. Akkor szólt Isten: ne bánts! Most már tudom, hogy istenfélő vagy, mert még a fiadat is kész lettél volna feláldozni. Mindent! Ennyire mindent, ha az Úr mondja. Nem kell hősködni, nem kell mártírkodni, engedelmeskedni kell! De mindenben.

Itt a magunk nemesnek vélt tulajdonságaira is érvényes ez. Ezt mondja a múltkor egy kedves hívő testvérem: tudod, én ilyen kemény, konok, következetes férfi vagyok. Az jutott eszembe: miért vagy ilyen? Jézusnak nem kemény, következetes férfiakra van szüksége, hanem engedelmes tanítványokra. És magamról tudom, hogy éppen az ilyen jónak vélt tulajdonságaim gátolnak abban, hogy engedelmes tanítvány legyek. Vagy valaki más: engem nem lehet könnyen becsapni, én már sokat tapasztaltam, okos, dörzsölt ember vagyok. Ne legyél az. Legyél olyan, mint a kisgyermek, s engedd, hogy Isten tanácsoljon, és minden helyzetben valld be, nem tudod, hogy most mit kell csinálnod. Engedd, hogy Ő mondja meg. Engedelmes tanítványok kellene neki.

Nem sorolom tovább. Minden útjában van az Ő munkájának, ami a régi életünkből való. Még ha az jónak tűnik, akkor is. És csak ami a földre esik és elhal, az terem jó gyümölcsöt. Jézus nekünk többet ad, mint amit elkér. Mit féltünk tőle, és miért féltjük tőle? Az életbe a halál kapuján lehet belépni, és igazi élete csak annak van, aki kész a szó ilyen értelmében meghalni. Ezt jelenti az, hogy a tanítvány sorsa az, hogy tönkremegy, és ugyanakkor Jézus dicsőségében részesül. Nemcsak úgy, hogy itt mindvégig vele van ebben a földi életben. Ez is óriási ajándék. De az is igaz, amivel befejeződött igénk: „Aki nékem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is, és aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.” Mit nem érdemes odaadni, hogy az Atya megbecsülését megkapjuk!

Imádkozzunk!

Úr Jézus, mi körömszakadtáig védjük magunkat. Bocsásd meg, hogy még veled szemben is. Bocsásd meg azt a sok bizalmatlanságot, ami ott lapul a szívünk mélyén. Bocsásd meg, hogy féltjük a csecsebecséinket tőled, amikor te örökkévaló kincseket kínálsz nekünk.

Köszönjük, hogy önmagadat adtad oda és kínálad. Köszönjük, hogy szentségedben részesülhetünk. Áldunk azért a tartalmas, értelmes, boldog életért, amit hozzáférhetővé tettél mindannyiunk számára. Ó, Urunk, milyen balgák vagyunk, hogy mégis a magunkét akarjuk élni. Azt az életet, amire sokszor mi magunk mondjuk: nem élet ez. Ami minket sem elégít ki, és amivel másokat nem tudunk éltetni.

Engedd most világosan megértenünk, mit jelent ez: megtagadni a magunkét, és elfogadni azt, amit te kínálsz. Köszönjük ezt a lehetőséget, hogy a gabonamagot a földre lehet vetni, és sok gyümölcsöt terem. Köszönjük az értelmes tönkremenetel lehetőségét. Dicsőítünk azért az áldott áldozatért, amit te hoztál. Köszönjük, hogy halálad nem értelmetlen halál volt, hanem váltságshalál. Az élet kapuját nyitotta ki előttünk. Magasztalunk ezért.

Bocsásd meg, hogy itt tanakodunk magunkban és egymással a küszöb előtt. Szeretnénk ma este lépni, belépni az életbe, és tovább lépni az élet útján. Egyre gazdagabbá lenni a te életeddel, és gazdagítani másokat is. Segíts minket ebben, mert legfeljebb elgondolni tudjuk, megtenni nincs erőnk. Szentlelked indítson.

Ámen.